

не лише естетичними, а й екологічно сталими та функціональними. Техніка «саші-моно» стала одним із прикладів, як традиційне може вплинути на інноваційні процеси. Ця техніка продовжує жити в сучасних мінімалістичних меблях, архітектурних рішеннях та інсталяціях, де її простота і наявність додаткових матеріалів роблять її ідеальним вибором для еко-дизайну.

Завдяки її відродженню та інтеграції в сучасний контекст, вона містить нове застосування через використання цифрових технологій, таких як 3D-моделювання, та екоорієнтованого підходу до дизайну. Сучасні дизайнери, прагнучі поєднати традиційні методи з інноваціями, адаптують «саші-моно» до нових вимог ринку, зокрема у створених функціональних та естетичних рішеннях для меблів, інтер'єрів і навіть архітектурних споруд. Інтеграція цієї техніки в сучасні проекти дозволяє не тільки зберегти цінні культурні традиції, але й забезпечити нові можливості для сталого розвитку в галузі дизайну та архітектури, де мінімізація відходів і максимальна ефективність матеріалів є масштабами. Метою цієї статті є дослідження впливу техніки «саші-моно» на сучасне мистецтво та дизайн, виявлення способів її адаптації в нових проектах, а також можливі аналізи підключення традиційних ремесл з інноваційними підходами в дизайні та архітектурі. Крім того, ми розглянемо, як технологічні нововведення і зміни в суспільному сприйнятті можуть вплинути на розвиток цієї техніки в майбутньому, підкреслюючи важливість її збереження і розвитку в умовах сучасних викликів. Вивчення таких аспектів краще зрозуміти, яким чином «саші-моно» може стати частиною нової парадигми у світовому дизайні та архітектурі, а також як її традиційні принципи можуть бути адаптовані до вимог сучасного суспільства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

У 1830 році було опубліковано трактат «Кендзюто», в якому документуються основи «саші-моно». У тексті описуються принципи виготовлення меблів і з'єднань, підкреслюючи важливість точності, естетики та практичності [2, с. 54]. Трактат став важливим джерелом знань для майстрів і дослідників, які прагнули відтворити традиційні методи. З переходом Японії до періоду Мейдзі (1868-1912) традиційні методи столярства зазнали значних змін під впливом західних технологій і матеріалів. Індустріалізація призвела

до масового виробництва меблів, що негативно вплинуло на традиційні методи. Проте деякі майстри, такі як Кендзо Тангучі, продовжували практикувати «саші-моно», намагаючись зберегти культурну спадщину [7].

У 1980-х роках спостерігалось зростання інтересу до екологічного дизайну та стійкості, що знову привернуло увагу до техніки «саші-моно». Дизайнери, такі як Томоясу Нісімура та Юї Ітакура, почали активно звертатися до традиційних методів, щоб створювати меблі та інтер'єри, які відповідали вимогам сучасності [1, с. 35]. Цей період характеризується численними виставками, присвяченими японським традиційним технікам..

Мета статті є аналіз техніки «саші-моно» як прикладу традиційного японського ремесла та вивчення її впливу на сучасне мистецтво й дизайн, зокрема шляхів її адаптації в новітніх умовах з використанням цифрових технологій. Завдання дослідження включають аналіз історичних аспектів розвитку техніки «саші-моно», дослідження її функціональних та естетичних особливостей, вивчення сучасного застосування в мистецтві, дизайні меблів та архітектурі, а також визначення ролі цифрових технологій у відродженні та вдосконаленні цієї техніки й окреслення перспектив її подальшого розвитку в контексті екологічного дизайну.

У ході дослідження використано комплексний підхід, що включає кілька методів. Історико-аналітичний метод застосовано для аналізу розвитку техніки «саші-моно» в контексті японських ремесл та вивчення історичних джерел. Порівняльний аналіз дозволив зіставити традиційні форми використання техніки з її сучасними інтерпретаціями в мистецтві, дизайні та архітектурі. Метод систематизації та узагальнення використовувався для виявлення ключових принципів «саші-моно» та її впливу на сучасні дизайнерські тенденції. Емпіричний метод застосовано для дослідження прикладів сучасного використання техніки, зокрема у меблевому дизайні й архітектурі. Метод моделювання допоміг оцінити можливості використання цифрових технологій, таких як 3D-моделювання, для відтворення та адаптації «саші-моно» у сучасному контексті.

Виклад основного матеріалу. Дослідження техніки «саші-моно» підтверджує її значущість у контексті японського мистецтва та сучасного дизайну. Відзначається, що традиційні методи

з'єднання, характерні для цієї техніки, зберігають свою актуальність завдяки естетичній привабливості, функціональності та екологічності [4, с. 45]. Сучасне застосування «саші-моно» в меблевому виробництві та архітектурі свідчить про її адаптацію до нових вимог, зокрема в умовах мінімалізму та стійкості. Ключові аспекти, що виявилися під час дослідження, включають естетичність і простоту, функціональність та екологічність. Техніка «саші-моно» характеризується чистими лініями, простими формами і природною текстурою дерева, що підкреслює принципи японської естетики, такі як ва-бі-сабі, що означає красу в простоті та природності [3, с. 32]. Точність виконання з'єднань забезпечує високу міцність конструкцій, що робить цю техніку популярною у меблевому виробництві та архітектурі. Меблі, виготовлені з використанням «саші-моно», відрізняються довговічністю і надійністю [6]. Використання натуральних матеріалів без клею та металевих елементів робить техніку привабливою для екологічного дизайну, що особливо актуально в умовах сучасних екологічних викликів [5, с. 22].

Техніка «саші-моно» виникла в Японії в період Едо (1603-1868), який вважається золотим добою японської культури. Цей період відзначався соціальною стабільністю, економічним розвитком і розширенням міст, що сприяло зростанню середнього класу. Ремесла, зокрема столярство, стали важливими для забезпечення нових потреб населення в меблях та архітектурних елементах [8]. Майстри, такі як НобуоНаканойКадзумасаНакамура, почали експериментувати зі способами з'єднання деревини, уникаючи металевих деталей та клею, що стало основою для розвитку техніки «саші-моно» [9, с. 67].

Протягом цього часу «саші-моно» досягла свого розквіту. Важливою подією стало створення стилю меблів «Цюсін», що активно використовував цю техніку. Меблі цього стилю, створені під керівництвом таких майстрів, як ТомоїкіСавада, відрізняються чистими лініями та функціональністю, що стало відображенням японської естетики [12]. Вироби, виготовлені з використанням «саші-моно», були популярні серед самураїв та заможних верств населення [11, с. 12].

Сьогодні «саші-моно» активно інтегрується у сучасний дизайн завдяки використанню цифрових технологій. Технології 3D-

моделювання та комп'ютерного проектування відкрили нові можливості для використання цієї техніки. Дизайнери можуть створювати складні конструкції, зберігаючи традиційні принципи з'єднання. Наприклад, сучасні японські дизайнери, такі як РюїтіХідекі іНао Кіно, використовують техніку «саші-моно» у своїх проектах, поєднуючи традиційні методи з новими матеріалами [10, с. 23].

Таким чином, результати дослідження підтверджують, що техніка «саші-моно» є невід'ємною частиною японської культурної спадщини та залишається важливим елементом сучасного дизайну. Вона демонструє, як традиційні методи можуть успішно інтегруватися в сучасну практику, зберігаючи свою естетичну та функціональну цінність у нових умовах. Техніка «саші-моно» слугує прикладом того, як традиційне мистецтво може зберігати свою ідентичність, адаптуватися до нових умов і продовжувати впливати на сучасний дизайн і архітектуру.

Отримані результати підтверджують важливість техніки «саші-моно» як невід'ємної частини японської культурної спадщини, а також її актуальність у сучасному дизайні. Ця техніка є не тільки символом японської традиції, а й великим аспектом у контексті глобальних трендів у дизайні. Відзначаючи естетичні особливості та функціональність «саші-моно», ми також виявили, як ця техніка переплітається з концепціями екологічності, які залишаються основними в сучасних практиках. Хоч на те, що наші спостереження про естетичність, функціональність і екологічність техніки «саші-моно» пересвідчуються з висновками, представленими в роботах інших дослідників, що додає ще більше значення цьому феномену. відповідноВ. Кравчук [4, с. 45] відзначає, що традиційні японські методи столярства, такі як «саші-моно», відрізняються простотою та ефективністю, що надає їм естетичної привабливості у світі сучасного дизайну. Це враження підкріплюється загальним трендом, де простота форми і функціональність часто є основою для створення дизайнерських рішень.

Водночас у нашій роботі особлива увага була приділена контексту еко-дизайну. Ми показали, що техніка «саші-моно» чудово відповідає сучасним вимогам сталого розвитку, оскільки не використовує клею або металевих елементів, що підтверджує висновок Кузьменка [5, с. 22] про

зростання потреби в екологічних рішеннях у дизайні. Ця знахідка надає нову перспективу на можливості використання традиційних методів в умовах сучасних екологічних викликів, особливо в ситуації, коли мінімізація відходів і використання природних матеріалів залишаються більшими аспектами виробництва. Крім того, інтерес до таких методів значно зріс через потребу в екологічних і соціально відповідальних рішеннях, які знаходять своє відображення в багатьох нових дизайнерських проектах.

Наслідки нашого дослідження також викликають деякі зауваження, висловлені Накамуру[6, с. 18], які підкреслюють, що «саші-моно» стають менш популярними серед молодих дизайнерів. Протест, на основі нашого аналізу, ми закріпили активний інтерес молодих японських дизайнерів до традиційних технік, таких як «саші-моно», що утворюють про їхній успішний перехід у сучасний контекст. Молоді дизайнери, намагаючись знайти баланс між традиціями та інноваціями, все більше звертаються до використання таких методів. Це підтверджується дослідженнями Тахасі[11], що вказує на значний пік популярності традиційних японських технік у молодіжному сегменті, а також на створення нових дизайнерських продуктів, які з'єднують естетику минулого з вимогами сучасності.

Варто звернути увагу на інноваційні підходи, які були зафіксовані під час дослідження. Сучасні технології, такі як 3D-моделювання, позбавляють дизайнерів, наприклад Ватанабе[1, с. 35], інтегрувати традиційні методи з новими можливостями, що в свою чергу впливають на естетику та функціональність виробів. Це стало успішним кроком у напрямку з'єднання традиційних технологій із сучасними технічними можливостями, які значно розширюють потенціал цієї техніки в нових дизайнерських рішеннях. Інтеграція таких технологій також дозволяє втілювати ідеї в більших масштабах, створюючи нові варіанти використання «саші-моно» в меблевому дизайні, архітектурі та навіть у сфері предметного дизайну. Ця інтеграція може пояснити, чому сучасні дизайнери, як ЮїІтакура, обирають техніку «саші-моно», адаптуючи її під нові запити. Вони активно досліджують, як можна зберегти традиційну цінність ремесл, одночасно відповідаючи на нові виклики і можливості сучасного суспільства.

Отже, результати нашого дослідження свідчать про те, що «саші-моно» зберігає свою актуальність і функціональність у сучасному контексті. З точки зору естетики, екологічності та технологічних нововведень, «саші-моно» представляє собою приклад того, як традиційні методи можуть бути успішно адаптовані до вимог сучасного світу. Це дозволяє не тільки зберегти культурну спадщину, але й сприяти розвитку нових практик у дизайні, що відповідає сучасним тенденціям сталого розвитку та інновацій. Ці результати підкреслюють важливість продовження досліджень у цій галузі, щоб отримати кращий досвід, як традиційні ремесла можуть вплинути на сучасний дизайн і архітектуру, а також на розширення можливостей їх інтеграції в умовах глобальних екологічних та технологічних змін.

Висновки. У результаті проведеного дослідження техніки «саші-моно» були виявлені кілька важливих нових наукових результатів, які підкреслюють її значення як в японському традиційному мистецтві, так і в сучасному дизайні.

По-перше, встановлено, що «саші-моно» не лише зберігає свою естетичну та функціональну цінність, але й активно інтегрується у сучасний екологічний контекст. Це підтверджує, що традиційні техніки можуть відповідати сучасним вимогам сталого розвитку, не втрачаючи при цьому свого культурного значення.

По-друге, результати дослідження свідчать про зростаючий інтерес молодих дизайнерів до використання традиційних методів у нових проектах. У контексті індустрії дизайну відзначено тенденцію до поєднання традиційних технік, таких як «саші-моно», з новітніми технологіями, що відкриває нові можливості для творчості та інновацій. Цей аспект особливо важливий, оскільки він свідчить про відновлення і збереження культурної спадщини в умовах швидкої глобалізації.

По-третє, аналіз сучасних методів, таких як 3D-моделювання, показав, що технології можуть істотно впливати на традиційні практики, спрощуючи процес виготовлення та підвищуючи точність з'єднань. Це дає змогу дизайнерам створювати унікальні конструкції, зберігаючи при цьому основні принципи техніки «саші-моно».

Перспективи подальших досліджень можуть включати дослідження впливу глобалізації на традиційні ремесла, вивчення того, як міжнародні

тенденції впливають на збереження та трансформацію традиційних технік у різних країнах, впровадження нових технологій, аналіз того, як нові матеріали та технології можуть бути інтегровані в традиційні методи, щоб зберегти їхню культурну цінність, екологічні аспекти, глибше дослідження впливу «саші-моно» на екологічні рішення в дизайні, зокрема, в умовах зростаючих вимог до сталого розвитку, а також крос-культурні дослідження, порівняння японської техніки «саші-моно» з іншими

традиційними техніками з'єднання деревини в різних культурах, щоб виявити подібності та відмінності в підходах.

Таким чином, результати дослідження підтверджують значущість техніки «саші-моно» не лише як елемента японської культурної спадщини, а й як важливого інструменту для сучасного дизайну, що відповідає вимогам сталого розвитку. Це створює основи для подальшого вивчення та розширення знань у цій галузі..

Список використаних джерел

1. Ватанабе, М. Цифрові інструменти в традиційних столярних виробках з дерева. DesignandCraftJournal, 2021.
2. Жуков Д. Інноваційні технології у збереженні традиційних ремесел. Луцьк: ЛНТУ, 2022.
3. Ковальчук М. Мінімалізм у сучасному дизайні: вплив японських традицій. Львів: ЛНУ ім. І.Франка, 2019.
4. Кравчук В. Традиційні ремесла Японії: історія та сучасність. Київ: Наукова думка, 2018.
5. Кузьменко І. Екологічний дизайн: нові підходи в архітектурі. Одеса: Видавництво ОНУ, 2021.
6. Накамура Х. Ремесло японського теслі. Токіо: Видавництво TuttlePublishing, 2013.
7. Ніші К. Майстерність в японській архітектурі. Токіо: Видавництво TuttlePublishing, 2012.
8. Петренко О. Японська столярна техніка: культурний контекст. Харків: Видавництво ХНУБА, 2020.
9. Сато К. Саші-моно. Мистецтво японського столяра. Токіо: KodanshaInternational, 2005.
10. Сугіура Н. Стала архітектура за допомогою традиційних японських методів. Архітектурний огляд, 2018.
11. Такахасі Ю. Сучасне застосування стародавніх японських столярних виробів. Журнал архітектурного дизайну, 2020.
12. Фукуда Т. Японські столярні вироби з дерева в сучасному дизайні. Архітектурний дайджест, 2019.

References

1. Watanabe M. DigitalToolsinTraditionalWoodJoinery. DesignandCraftJournal, 2021.
2. Zhukov D. Innovativetechnologiesinthepreservationoftraditionalcrafts. Lutck: LNTU, 2022.
3. Kovalchuk M. Minimalisminmoderndesign: theinfluenceofJapanesetraditions. Lviv: LNU, 2019.
4. Kravchuk V. TraditionalcraftsofJapan: historyandmodernity. Kyiv: ScientificOpinion, 2018.
5. Kuzmenko I. Ecologicaldesign: newapproachesinarchitecture. Odesa: ONU PublishingHouse, 2021.
6. Nakamura H. TheCraftoftheJapaneseCarpenter. Tokyo: TuttlePublishing, 2013.
7. Nishi K. CraftsmanshipinJapaneseArchitecture. Tokyo:TuttlePublishing, 2012.
8. Petrenko O. Japanesecarpentrytechniques: culturalcontext. Kharkiv: KhNUBAPublishingHouse, 2020.
9. Sato K. Sashimono.TheArtofJapaneseJoinery. Tokyo: KodanshaInternational, 2005.
10. Sugiura N. SustainableArchitectureThroughTraditionalJapaneseTechniques. ArchitecturalReview, 2018.
11. Takahashi Y. ModernApplicationsofAncientJapaneseJoinery. Journal of ArchitecturalDesign, 2020.
12. Fukuda T. JapaneseWoodJoineryinContemporaryDesign. ArchitecturalDigest, 2019.

Про автора

Сергій Дубовик, старший викладач Хмельницький національний університет, Хмельницький, Україна,
e-mail: dubovikserhii@gmail.com

About the Author

Serhii Dubovyk, seniorlecturer KhmelnytskyiNationalUniversity, Khmelnytskyi, Ukraine, Ukraine,
e-mail: dubovikserhii@gmail.com

УДК 784.071.2(73)(092):784.9.036.9]:37.091.3

[https://doi.org/10.31652/3041-1017-2025\(5-1\)-16](https://doi.org/10.31652/3041-1017-2025(5-1)-16)

ВОКАЛЬНА МЕТОДИКА ЕЛІЗАБЕТ ХОВАРТ «THE TEACHER'S VOCAL POWER METHOD TOOLKIT» В ПРОЄКЦІЇ НА ЕСТРАДНИЙ СПІВ: АНАЛІЗ ТА СИСТЕМАТИЗАЦІЯ ГОЛОВНИХ ПІДХОДІВ В РОБОТІ НАД ВІБРАТО

Наталя Дрожжина¹ , Володимир Откидач ,

¹ Харківський національний університет мистецтв імені І. П. Котляревського», м. Харків, Україна

Анотація

У пошуках нових способів навчання українські педагоги у галузі естрадного вокалу залучають до власної практики методики відомих сучасних зарубіжних майстрів (Сет Піггс, Джо Естілл, Кетрін Садолін, Шеріл Портер та ін.), а також створюють авторські методики (ImproviNation Ірини Цуканової). Особливої уваги заслуговує робота над вібратором, яке є важливим елементом у техніці вокаліста у будь-якому стилі. Наукова новизна дослідження обумовлена метою статті – визначити і систематизувати головні підходи Е. Ховард у роботі над вібратором та розкрити можливості використання її методики у класі естрадного вокалу. Методологія дослідження базується на історико-культурологічному і біографічному методах та методі виконавського аналізу.

Е. Ховард створила методику «The Teacher's Vocal Power Method Toolkit» на основі власного виконавського і педагогічного досвіду. В одному з розділів її праці викладено принципи роботи над вібратором. Е. Ховард вказує, що виконати вібратор можна трьома способами: за допомогою зв'язок, горла та діафрагми. Кожен з цих способів досліджений співачкою на основі аналізу досвіду виконавців багатьох стилів у різних музичних культурах. Низку вправ на діафрагмове вібратор Е. Ховард можна застосовувати у класі естрадного вокалу.

Е. Ховард у створенні методики роботи над вібратором використала історико-культурологічний підхід та залучила метод компаративного аналізу. Знання історії та теоретичних основ вібратора допоможе викладачам вокалу і співакам зрозуміти сутність прийому та специфіку досягнення вібратора без шкоди для апарату вокаліста. Подальший ретельний аналіз методики Е. Ховард в різних галузях вокальної підготовки, її порівняння з методиками інших відомих педагогів-вокалістів, адаптація їх положень до вітчизняних умов виховання професійного співака є перспективними для розвитку української вокальної педагогіки.

Ключові слова: вокальне мистецтво; естрадний вокал; сучасні вокальні техніки; Елізабет Ховард; діафрагмове вібратор; метод сили голосу; авторські вправи..

UDC 784.071.2(73)(092):784.9.036.9]:37.091.3

[https://doi.org10.31652/3041-1017-2025\(5-1\)-16](https://doi.org10.31652/3041-1017-2025(5-1)-16)

ELIZABETH HOWARD'S VOCAL METHOD "The Teacher's Vocal Power Method Toolkit" IN THE CONTEXT OF POP SINGING: ANALYSIS AND SYSTEMATIZATION OF KEY APPROACHES TO VIBRATO TRAINING

Nataliya Drozhzhina ¹ , Volodymyr Otkydach ¹

¹ Kharkiv I. P. Kotlyarevsky National University of Arts, Kharkiv, Ukraine

Abstract

In search of new ways of teaching, Ukrainian pop vocal teachers are incorporating the methods of well-known contemporary foreign masters (Seth Riggs, Joe Estill, Katherine Sadolin, Cheryl Porter, etc.) into their practice, as well as creating their own methods (ImproviNation by Iryna Tsukanova). Special attention should be paid to the work on vibrato, which is an important element in the vocalist's technique in any style. The scientific novelty of the study is determined by the purpose of the article - to identify and systematize the main approaches of E. Howard in working on vibrato and to reveal the possibilities of using her methodology in the pop vocal classroom. The research methodology is based on historical, cultural and biographical methods and the method of performance analysis.

E. Howard created the methodology "The Teacher's Vocal Power Method Toolkit" based on her own performance and pedagogical experience. One of the sections of her work describes the principles of working on vibrato. E. Howard points out that there are three ways to perform vibrato: with the help of the ligaments, throat, and diaphragm. Each of these methods has been studied by the singer based on the analysis of the experience of performers of many styles in different musical cultures. A number of exercises for diaphragmatic vibrato by E. Howard can be used in the pop vocal classroom.

E. Howard used a historical and cultural approach to create a methodology for working on vibrato and applied the method of comparative analysis. Knowledge of the history and theoretical foundations of vibrato will help vocal teachers and singers understand the essence of the technique and the specifics of achieving vibrato without harming the vocalist's apparatus. Further careful analysis of E. Howard's methods in various fields of vocal training, its comparison with the methods of other famous vocal teachers, and adaptation of their provisions to the domestic conditions of training a professional singer are promising for the development of Ukrainian vocal pedagogy.

Keywords: вокальне мистецтво; естрадний вокал; сучасні вокальні техніки; Елізабет Ховард; діафрагмове вібрато; метод сили голосу; авторські вправи.

Постановка наукової проблеми. Сучасне масмедійне середовище сформувало в українському суспільстві стійкий інтерес до різноманітних пісенних конкурсів і фестивалів, вокальних телешоу, що призвело до амбітних прагнень молодих виконавців отримати визнання на вітчизняній і світовій сцені, а отже – усвідомлення необхідності ґрунтовної професійної підготовки. Такий запит, в свою чергу, спричинив появу різноманітних студій естрадного вокалу, викладачі яких, у бажанні бути конкурентоспроможними, прагнуть засвоїти нові методики сучасної зарубіжної

вокальної педагогіки та впровадити їх на українському ґрунті. Результати означених процесів є контраверсійними, адже, з одного боку, вони сприяють розвитку української вокальної педагогіки, а з іншого – можуть спричинити негативні наслідки для співаків, якщо викладачі є малопрофесійними, недостатньо обізнаними зі взаємозв'язками анатомії людини та звуковидобування, а також не завжди усвідомлюють необхідність грамотного використання голосового апарату.

У пошуках нових способів навчання українські педагоги у галузі естрадного вокалу